

286

2803-2815

3. Cikkely: A HÉT KÉRÉS

2803 Miután Isten, a mi Atyánk elé jöttünk, hogy Őt imádjuk, szeressük és áldjuk, a gyermekség Lelke a szívünkől hét kérést, hét áldást fakaszt föl. Az első három, mely inkább Istenre irányul, az Atya dicsőségébe von be, a következő négy mint Hozzá vezető utak, az Ő kegyelmébe ajánlja nyomorúságunkat. "A mélység hívja a mélységet" (Zsolt 42,8).

2804 Az első lépés Óhozza Óerte visz bennünket: a Te neved, a Te országod, a Te akaratod! A szeretet sajátja, hogy elsősorban arra gondolunk, akit szeretünk. A három kérés egyikében sem beszélünk magunkról, hanem a szeretett Fiú Atyja dicsőségéért "lobogó vágya" és "buzgósága" ragad meg bennünket: "Szenteltessék meg (...). Jöjjön el (...). Legyen meg (...)": e három kérés az Üdvözítő Krisztus áldozatában már meghallgatásra talált, de attól kezdve végső beteljesülésük felé tartanak a reményben, amíg Isten nem lesz minden mindenben.

2805 A kérések második csoportja egyes eucharisztikus epiklézisek lépéseit követi: fölajánlja várákosásainkat, és magára vonja az irgalmasság Atyjának tekintetét. Tőlünk száll az égbe, és már most, ebben a világban visszatér hozzánk: "Add meg nekünk (...); bocsásd meg nekünk (...): ne vigy minket (...); szabadíts meg [minket]". A negyedik és ötödik kérés életünkre vonatkozik, a táplálékára és a bűnből való gyógyulására; a két utolsó az élet győzelméért folytatott harcunkat és az imádság küzdelmét érinti.

2806 Az első három kéréstől megerősödünk a hitben, betelünk reménységgel és lánggra lobbanunk a szeretettől. Mert teremtmények és még bűnösök vagyunk, magunk számára is kérnünk kell -- ezzel a világi és történelmi mérték szerinti "nekünk" szóval --, akiket a mi Istenünk mérhetetlen szeretetének ajánlunk. A mi Atyánk ugyanis Krisztusának Neve és Szent Lelkének Országá által valósítja meg üdvözítő tervét javunkra és az egész világ javára.

I. "Szenteltessék meg a te neved"

2807 A "megszentelni" szót itt elsősorban nem annyira oksági értelemben kell értenünk (egyedül Isten szentel meg, tesz szentté), hanem inkább az értékelés értelmében: elismerni valaminek a szent voltát és annak megfelelően bánni vele. Így az imáadásban ezt a kérést olykor dicséretnek és hálaadásnak értjük. De Jézus ezt a kérést óhajító módban tanította nekünk: kérés, vágy, várákosás, melyben Isten és ember összekapcsolódik. Már az első kérés bevisz bennünket az Ő istenségének legbelső misztériumába és emberiségünk üdvösségének drámájába. A kérés, hogy szenteltessék meg az Ő neve, belefoglal minket "abba a jóságos tervbe, melyet előre meghatározott" (Ef 1,9), "hogyan szentek és feddhetetlenek legyünk az Ő színe előtt a szeretetben" (Ef 1,4).

2808 Isten üdvrendjének meghatározott pillanataiban kinyilatkoztatja Nevét, de úgy nyilatkoztatja ki, hogy végrehajtja a művét. Ez a mű azonban a javunkra és bennünk nem valósul meg másként, csak ha az Ő Neve a részünkről és bennünk megszenteltetik.

2809 Isten szentsége az Ő örök misztériumának megközelíthetetlen középpontja. Ami belőle a teremtésben és a történelemben megnyilvánul, azt az Írás dicsőségnek, fölsége ragyogásának nevezi. Isten a maga "képére és hasonlatosságára" (Ter 1,26) teremtve az embert, dicsóséggel koronázta. Az ember azonban bűne miatt "nélküli Isten dicsőségét". Ezután Isten azzal mutatja meg a maga szentségét, hogy az embernek kinyilatkoztatja és ajándékozza a Nevét, annak érdekében, hogy helyreállítsa "Annak képé szerint, aki teremtette őt" (Kol 3,10).

2810 Az Ábrahámnak tett ígéletben és az azt követő esküben Isten kötelezi magát, anélkül hogy fölfedné a Nevét. Mózesnek kezdi kinyilatkoztatni, és az egész nép szeme láttára nyilvánítja ki, amikor megmenti őket az egyiptomiaktól: "dicsőségesen (...) fölmagasztaltatott" (Kiv 15,1). A sinai Szövetség után ez a nép az "Övé", és "szent (vagy "fölszentelt", ami a héberben ugyanaz) népnek" kell lennie, mert Isten Neve benne lakik.

2811 A nép azonban -- bár a Szent Isten újra meg újra neki ajándékozza a szent Törvényt, és az Úr az "Ő szent Nevéért" türelemmel cselekszik -- elfordul Izrael Szentjétől, és beszennyezi az Ő szent Nevét a nemzetek között. Ezért az ő Szövetség igazai, a szegények, akik visszatértek a fogságból, és a Próféták, az Ő nevének szenvedélyes szeretetétől lobogtak.

2812 Végül Jézusban a szent Isten Neve testben nyert kinyilatkoztatást és adatott számunkra, mint Üdvözítő: az Ő mivolta, szava és áldozata nyilatkoztatta ki. Ez az Ő papi imájának a szíve: "Szent Atyám, (...) értük szentelem magamat, hogy ők is megszenteltek legyenek az igazságban" (Jn 17,19). Jézus, mivel a saját nevét "megszenteli", "kinyilvánítja" nekünk az Atya nevét. Húsvétja végén az Atya olyan nevet ajándékoz nekik, mely fölötté áll minden névnek: Jézus Úr az Atyaisten dicsőségére.

2813 A keresztség vizében "megfürdetetté (...), megszentelteké (...) és megigazultakká [lettünk] (...) az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelkében" (1Kor 6,11). Egész életünk folyamán a mi Atyánk "megszentelésre" (1Tesz 4,7) hív minket, s mivel Őbelőle vagyunk Krisztus Jézusban, "aki számunkra (...) megszenteléssé lett" (1Kor 1,30), az Ő dicsőségéről és a mi életünkről van szó, amikor az Ő Neve megszenteltek bennünk és részünkről. Ezért olyan sürgető első kérésünk: "Egyébként kitől szenteltethetne meg Isten, aki Ő maga szentel meg? Mivel azonban Ő mondta: "szentek legyetek, mert Én szent vagyok" (Lev 11,44), azt kérjük és azért könyörgünk, hogy mi, akik a keresztségben megszenteltettünk, megmaradjunk abban, amit elkezdünk. És ezt napról napra kérjük; szükségünk van ugyanis a naponkénti megszentelésre, hogy akik naponta vétkezünk, a vétkeinktől az állandó megszenteléssel megtisztuljunk. (...) Azért imádkozunk, hogy ez a megszentelés megmaradjon bennünk."

2814 Egyszerre függ életünktől és imáinktól, hogy Isten Neve megszenteltek-e a népek között: "Azt kérjük, hogy Isten szentelje meg az Ő nevét, mely szentségével üdvözíti és megszenteli az egész teremtetést. (...) Ez a név az, amely az elveszett világnak üdvösséget ad. De kérjük, hogy Isten Neve a mi cselekedetünkkel szenteltessék meg bennünk. Ha ugyanis helyesen cselekszünk, áldják az Isten nevét, ha rosszat teszünk, káromolják. Halljad, amint az Apostol mondja: 'Miattatok káromolják Isten nevét a nemzetek között' (Róm 2,24). Kérjük tehát, hogy amennyire szent Isten neve, annyira érdemeljük ki cselekedeteinkben az Ő szentségét."
"Amikor mondjuk: 'Szenteltessék meg a te neved', azt kérjük, hogy szenteltessék meg bennünk, akik Őbenne vagyunk, de a többiekben is, akikre Isten kegyelme még vár, hogy ennek a parancsnak is engedelmeskedjünk mindenkiért imádkozva, még ellenségeinkért is. Így tehát mellőzve a kijelentést, amikor nem mondjuk: szenteltessék meg bennünk, azt mondjuk, hogy szenteltessék meg mindenkiben."

2815 Ez a mindent magában foglaló kérés Krisztus imádságával nyer meghallgatást, miként a további hat kérés is. Imádságunk a mi Atyánkhoz akkor a mi imádságunk, ha Jézus nevében mondjuk. Jézus a maga papi imájában kéri: "Szent Atyám, tartsd meg őket a Nevedben, melyet nekem adtál" (Jn 17,11)